

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Lubomíra Velce a soudců JUDr. Jiřího Körblera a JUDr. Zuzany Sváčkové v právní věci žalobce: M. V. nar. bytem zast. JUDr. Petrem Topinkou, advokátem, se sídlem Praha 1, Spálená 97/29, proti žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, zast. Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČ: 69797111, se sídlem Praha 2, Rašínovo nábřeží 390/42, o zaplacení 39,000.000,- Kč, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 24. března 2015, č.j. 10 C 279/2012-139,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalobce je **povinen** zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení 600,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal po žalované zaplacení 39,000.000,- Kč (výrok I.), a o povinnosti k náhradě nákladů řízení rozhodl tak, že žalobce je povinen na jejich náhradu zaplatit žalované 900,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.). Takto bylo rozhodnuto o žalobě, kterou se žalobce domáhal po žalované zaplacení shora uvedené částky, která dle žalobních tvrzení sestává z:

- a) nároku na náhradu nemajetkové újmy ve výši 10,000.000,- Kč, jež měla být žalobci způsobena nezákonným prohlášením konkurzu na majetek společnosti [redacted] [redacted] konkrétně pak usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28.6.2002,

- č.j. [REDACTED] které bylo usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19.10.2010, č.j. [REDACTED], pro nezákonnost zrušeno,
- b) nároku na náhradu nemajetkové újmy ve výši 10,910.383,- Kč z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce dosud neskončeného konkurzního řízení vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDACTED]
 - c) nároku na náhradu škody ve výši 11,339.617,- Kč odpovídající výši žalobci ušlého podílu na zisku společnosti [REDACTED] kterého by dosáhl v letech 2002 – 2012, pokud by na majetek uvedené společnosti nebyl shora zmíněným usnesením prohlášen konkurz,
 - d) nároku na náhradu škody ve výši 2.750.000,- Kč odpovídající výši žalobcovy pohledávky za společností [REDACTED] z titulu dodávky zemědělských a stavebních prací při výstavbě golfového hřiště, která mu nebyla uhrazena jen a pouze v důsledku zmíněného nezákonného prohlášení konkurzu,
 - e) nároku na náhradu škody ve výši 500.000,- Kč odpovídající hodnotě žalobcova vkladu do jím spoluvlastněné společnosti [REDACTED] který měl být následkem nezákonného prohlášení konkurzu na majetek této společnosti zmařen,
 - f) nároku na náhradu škody ve výši 3,500.000,- Kč, jež odpovídá závazku z jím avalované směnky vystavené společností [REDACTED] dne 3.5.1999 na řad Komerční banky, a.s., která nebyť zmíněného nezákonného prohlášení konkurzu, by byla avalátem řádně splacena.

Žalovaná namítla promlčení nároku a navrhla zamítnutí žaloby.

Soud prvního stupně při svém rozhodování vyšel ze zjištění, že žalobce spolu s K. [REDACTED], B. [REDACTED], J. [REDACTED], S. [REDACTED], J. [REDACTED], V. [REDACTED] a A. [REDACTED] dne 25.11.1998 podepsal společenskou smlouvu o založení společnosti [REDACTED] se sídlem [REDACTED] na jejímž základním jmění se žalobce měl podílet jednak peněžítým vkladem ve výši 10.000,- Kč a nepeněžítým vkladem představovaným hodnotou jím do společnosti vložených movitých věcí v hodnotě 490.000,- Kč. Podíl žalobce na obchodním jmění zmíněné společnosti měl v souladu s výše zmíněnou společenskou smlouvou činit 21%. Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28.6.2002, č.j. [REDACTED] byl na majetek společnosti [REDACTED] prohlášen konkurz. Na základě žaloby pro zmatečnost bylo posléze uvedené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19.10.2010, č.j. [REDACTED] které nabylo právní moci dne 12.2.2011, zrušeno s odůvodněním, že o návrhu na prohlášení konkurzu rozhodovala soudkyně, která správně měla být z rozhodování o věci vyloučena. Důvodností prohlášení konkurzu se však Městský soud v Praze nezabýval. V důsledku zmíněného kasačního rozhodnutí se konkurzní řízení vrátilo zpět do stádia rozhodování o návrhu na prohlášení konkurzu. Krajský soud v Ústí nad Labem svým usnesením ze dne 29.2.2012, č.j. [REDACTED] opětovně prohlásil konkurz na majetek společnosti [REDACTED] a to s konstatováním, že již původní návrh na prohlášení konkurzu z roku 2002, který byl podán V. [REDACTED], J. [REDACTED] byl návrhem důvodným, neboť již v té době existovaly všechny 4 jím do konkurzu prohlášené pohledávky v souhrnné výši 93.291,20 Kč, které již v té době byly 8 - 17 měsíců po splatnosti. Stejně tak již v roce 2002, tj. v době prvního prohlášení konkurzu na majetek společnosti [REDACTED] existovaly i další pohledávky přihlášené věřiteli této společnosti do zmíněného konkurzního řízení, které shodně byly již v té době několik měsíců po splatnosti. Mimo jiné se jednalo i o pohledávku dalšího z navrhovatelů zmíněného konkurzu, a to společnosti PROPAP, s.r.o., ve výši 10,504.868,45 Kč. Již ke dni 28.6.2002 tak společnost [REDACTED] měla celkem vůči 16 věřitelům nepromlčené závazky po splatnosti v celkové výši 49,351.199,20 Kč. Navíc již tato

společnost dlouhodobě neplatila mzdy svým zaměstnancům, neplatila zákonné odvody (daně, sociální a zdravotní pojištění), závazky z obchodního styku, splatné půjčky, dokonce ani leasingové splátky na vybavení restaurace, které jí tak muselo být odebráno, což přímo ohrožovalo její vlastní podnikatelskou činnost. Dokonce v té době neplatila ani pohledávky pravomocně присouzené, takže po ní musely být exekučně vymáhány. Společnost [REDAKCE] s.r.o. se tedy již v letech 2001 a 2002 zcela prokazatelně nacházela v dlouhodobé platební neschopnosti. Tento stav pak v zásadě v nezměněné podobě trval i v době opětovného rozhodování o návrhu na prohlášení konkurzu, tj. ke dni 29.2.2012, kdy uvedená společnost celkem 14 věřitelům dlužila za své nepromlčené závazky, které v té době byly 9 – 12 let po splatnosti, celkem 58,162.997,64 Kč. Předmětné konkurzní řízení vedené na majetek společnosti [REDAKCE] dosud stále probíhá. Sám žalobce se jej však neúčastní. Žádnou svoji pohledávku za zmíněným dlužníkem totiž do uvedeného konkurzního řízení řádně nepřihlásil. Dne 3.5.1999 společnost [REDAKCE] vystavila směnku vlastní, kterou se Komerční bance, a.s. zavázala, že jí dne 24.10.2002 zaplatí 10,504.868,45 Kč. Žalobce se jako směnečný ručitel zavázal k ručení za tento závazek. Předmětná směnka byla posléze Komerční bankou, a.s. převedena na společnost PROPAP, s.r.o. Pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15.4.2010, č.j. [REDAKCE] byla žalobci uložena povinnost zaplatit společnosti PROPAP, s.r.o. částku 3,500.000,- Kč s příslušenstvím s poukazem na jím převzaný závazek směnečného rukojemství. Žalobce dopisem ze dne 28.6.2012 a posléze ještě dopisem ze dne 18.12.2012 vyzval žalovanou k náhradě škody, jakož i k náhradě nemajetkové újmy, které jsou předmětem tohoto řízení, avšak žalovaná mu v reakci na to svým stanoviskem ze dne 3.1.2013 sdělila, že jeho žádost jako shledává nedůvodnou a že žádný z jím uplatněných nároků nehodlá dobrovolně uspokojit.

Na základě takto učiněného závěru o skutkovém stavu věci soud prvního stupně především s odkazem na ust. § 7, § 8, § 13, § 31a a § 32 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby.

Nárok na náhradu nemajetkové újmy z titulu nepřiměřené délky konkurzního řízení ve výši 10,910.383,- Kč bylo dle jeho názoru třeba zamítnout již jen pro jeho předčasnost, tzv. „pro tentokrát“, neboť ve smyslu ustálené soudní judikatury posouzení přiměřenosti délky konkurzního řízení vzhledem k jeho složitosti přichází pojmově do úvahy až v souvislosti s jeho skončením. Uvedený nárok navíc bylo namíste shledat nedůvodným také proto, že žalobce sám není účastníkem předmětného konkurzního řízení (§ 7 zák. č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání), a tedy i proto mu žádná nemajetková újma v souvislosti s délkou jeho trvání nemůže vznikat. Vznik této újmy je totiž presumován pouze v případě účastníků řízení.

Ze stejného důvodu, tedy, že žalobce není účastníkem předmětného konkurzního řízení, pak dle soudu I. stupně bylo možné zamítnout žalobu i ohledně zbylých žalobcem uplatněných nároků, neboť i v případě odpovědnosti státu z titulu nezákonného rozhodnutí ust. § 7 zákona č. 82/1998 Sb. přiznává aktivní legitimaci pouze účastníkům řízení.

Nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí ve výši 10,000.000,- Kč by kromě toho bylo třeba zamítnout i z důvodu žalovanou důvodně vznesené námitky promlčení ve smyslu ust. § 32 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb., neboť pokud se žalobce o újmu, která mu měla být způsobena usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28.6.2002, č.j. [REDAKCE] dozvěděl nejpozději dnem, kdy uvedené rozhodnutí bylo shledáno nezákonným, tj. dne 12.2.2011, pak zákonná šesti měsíční promlčecí doba

k uplatnění tohoto nároku marně uplynula ještě předtím, než žalobce svůj nárok dne 28.6.2012 předběžně uplatnil u žalované, natož pak u soudu, k čemuž došlo až dne 27.12.2012. Soud I. stupně sice připustil, že rozhodnutí Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28.6.2012, č.j. [REDAKCE] nebylo žalobci jako subjektu, který nebyl účastníkem zmíněného řízení, doručováno, avšak poukázal na to, že žalobce jakožto společník obchodní společnosti [REDAKCE] nepochybně musel být právním zástupcem společnosti o tak významném rozhodnutí týkajícím společnosti informován. Proto tedy neuvěřil jeho tvrzení, že o nezákonném rozhodnutí se dozvěděl až od svého bratra začátkem února 2012.

Nárok na náhradu škody ve výši 11,339.617,- Kč spočívající dle žalobních tvrzení v ušlém podílu na zisku společnosti [REDAKCE] v letech 2002 – 2012 bylo třeba shledat nedůvodným také z důvodu nedostatku příčinné souvislosti mezi zmíněným nezákonným rozhodnutím a tvrzenou škodou. Žalobce při stanovení svého nároku vycházel z předpokladu, že by společnost [REDAKCE] každým rokem generovala zisk, který by navíc neustále rostl. Na podkladě provedeného dokazování však vyšlo najevo, že společnost [REDAKCE] s.r.o. se od roku 2001 nacházela v platební neschopnosti a že již v té době nebyla schopna řadu měsíců hradit nejenom splatné závazky svých věřitelů, ale dokonce ani ty nejzákladnější zákonné odvody. Za této situace lze vyloučit, že by uvedená společnost mohla v žalobcem tvrzeném období jakéhokoli zisku, který by dle společenské smlouvy byl společníkům vyplacen, dosáhnout. Kromě toho již jen z důvodu žalovanou vznesené námitky promlčení ve smyslu ust. § 32 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. by nebylo možné vyhovět požadavku žalobce na náhradu škody vzniklé mu přede dnem 21.12.2009, neboť tento nárok uplatnil u žalované až dne 21.12.2012.

Nárok na náhradu škody ve výši 2,750.000,- Kč spočívající v neuhrazení dodávek zemědělských a stavebních prací by bylo namísto zamítnout také proto, že ve smyslu ustálené judikatury může být stát shledán odpovědným za způsobenou škodu až tehdy, nemůže-li poškozený úspěšně dosáhnout uspokojení pohledávky vůči svému dlužníku. Jestliže však žalobce zmíněnou pohledávku do konkurzu vedeného na majetek společnosti [REDAKCE] nepřihlásil, sám tím zapříčinil, že nemohla být ani zčásti uspokojena. Následkem toho lze jen stěží dovodit odpovědnost žalované za takto vzniklou škodu. Navíc pokud žalobce v této souvislosti uvedl, že mu zmíněná škoda vznikla již dne 28.6.2002, pak takovému nároku by nebylo možné vyhovět již jen z důvodu žalovanou vznesené námitky promlčení.

Nárok na náhradu škody ve výši 500.000,- Kč spočívající ve zmařeném vkladu do společnosti [REDAKCE] by nebylo možné shledat oprávněným mimo jiné také proto, že na základě zmíněného vkladu se žalobce stal spoluvlastníkem uvedené obchodní společnosti s podílem na jejím obchodním jmění, který mu stále náleží. To znamená, že teprve až v případě zániku jeho účasti ve společnosti, která je doprovázena právem na vypořádací podíl, bude možné posoudit, zda nějaká škoda žalobci vůbec vznikla a zda její vznik lze shledat v příčinné souvislosti s žalobcem tvrzeným nezákonným prohlášením konkurzu. Protože žalobce je i nadále společníkem zmíněné společnosti, je evidentní, že mu tato škoda dosud vzniknout nemohla. Pokud by mu zmíněná škoda, jak sám tvrdí, měla vzniknout již dne 28.6.2002, pak i v tomto případě by tento nárok nebylo možné shledat oprávněným pro žalovanou vznesenou námitku promlčení.

Nárok na náhradu škody ve výši 3,500.000,- Kč by bylo třeba zamítnout také z toho důvodu, že tato škoda žalobci dosud nevznikla. To, že společnost PROPAP, s.r.o. vůči němu disponuje exekucním titulem ještě samo o škodu nepůsobí. Jestliže v důsledku zmíněné

směnky žalobce dosud ničeho neuhradil, pak mu v dané souvislosti žádná škoda nevznikla. Navíc nelze pominout, že bezprostřední příčinou povinnosti žalobce platit směnečnou částkou není to, že by na majetek zmíněné společnosti byl prohlášen konkurz, nýbrž fakt, že sám zmíněnou směnku avaloval. Je přitom zcela na vůli věřitele, majitele směnky, vůči komu se bude domáhat splnění směnky, neboť v tomto případě je avalista zavázán stejně jako ten, za něhož se zaručil. Rovněž tak nelze pominout fakt, že zmíněná směnka byla splatná ještě před vydáním zmíněného nezákonného rozhodnutí o prohlášení konkurzu na majetek společnosti [redacted] a proto i z tohoto důvodu namítané nezákonné rozhodnutí nemůže být shledáno v příčinné souvislosti s tvrzenou škodou. V neposlední řadě by tento nárok bylo na místě zamítnout i proto, že prvotním dlužníkem ze směnky je společnost [redacted] tedy i kdyby žalobce jako směnečný ručitel jím tvrzenou částku ve výši 3,500.000,- Kč ze svého majetku uhradil, pak vůči státu by mohl být se svým nárokem úspěšný až poté, co by se předtím marně domáhal této náhrady po svém dlužníku.

O povinnosti k náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto s odkazem na ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. Oprávněnost výše přiznané náhrady dle soudu prvního stupně vyplývá z nálezů Ústavního soudu ČR ze dne 7.10.2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, podle něhož právo na přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 o.s.ř. má i účastník řízení, který není zastoupen advokátem, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání, neboť má za to, že se jedná o rozhodnutí nesprávné, jak po stránce skutkové, tak i právní. Domnívá se, že v řízení před soudem I. stupně nejen řádně tvrdil, ale zároveň byl i schopen prokázat naplnění všech zákonem předvídaných podmínek pro vznik odpovědnosti státu za škodu. Zdůraznil, že bylo-li zrušeno či změněno pravomocné rozhodnutí, je na místě považovat podmínku existence nezákonného rozhodnutí za splněnou bez ohledu na výsledek dalšího řízení. K naplnění této podmínky v daném případě došlo okamžikem zrušení usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28.6.2002, č.j. [redacted]. To, že důvodem kasace uvedeného rozhodnutí nebyla absence úpadku dlužníka, ale jiný důvod, který na osvědčení úpadku neměl vliv, není podstatné. Pro posouzení zákonnosti rozhodnutí je totiž zásadně určující pouze výrok soudního rozhodnutí, kterým bylo předmětné usnesení o prohlášení konkurzu zrušeno. Kromě toho se domnívá, že soud I. stupně svá skutková zjištění, která shledal stěžejní pro právní posouzení věci samé, nepřipustně čerpal z odůvodnění usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byl opětovně prohlášen konkurz na majetek společnosti [redacted] a to i když jím byl upozorněn na nesprávnost v něm obsaženého závěru o úpadku zmíněné společnosti. Žalobce má totiž k dispozici znalecké posudky oceňující tehdejší hodnotu nemovitostí vlastněných společnostmi [redacted] která výrazně přesahovala výši jejich závazků. Soud první instance pochybil, pokud se těmito důkazy odmítl blíže zabývat a další dokazování v tomto směru pro nadbytečnost zamítl. Rovněž tak nesprávně pominul jeho tvrzení, že pohledávky, kterými v konkurzním řízení byl osvědčován úpadek společnosti [redacted] byly uměle a účelově navýšeny. Ze všech shora uvedených důvodů proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně zpět k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření k odvolání jen stručně uvedla, že napadený rozsudek považuje za věcně správný. Žalobce pouze opakuje argumenty, které již uplatnil v řízení před soudem I. stupně, s nimiž se však uvedený soud náležitě vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí. Navrhla proto, aby odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1, 5 o.s.ř.), a poté dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Soud prvního stupně provedl všechny pro rozhodnutí podstatné důkazy a pro své právní posouzení věci si opatřil dostatek relevantních skutkových zjištění, na jejichž základě bylo možné věc náležitě právně posoudit a rozhodnout. Odvolací soud nesdílí názor žalobce, že soud I. stupně nebyl oprávněn činit relevantní skutková zjištění z odůvodnění usnesení konkurzního soudu ohledně existence úpadku společnosti ██████████ v roce 2002. Platí totiž, že za důkazní prostředek lze považovat vše, co je způsobilé zjistit skutkový stav. Uvedené tedy nepochybně platí i pro odůvodnění soudního rozhodnutí ve věci samé, v němž jsou pro rozhodnutí určující skutečnosti podrobně rozebírány, a to tím spíše, pokud se jako v tomto případě jedná o rozhodnutí pravomocné. Navíc jen stěží by bylo možné akceptovat skutkové závěry odporující pravomocným závěrům věcně příslušného konkurzního soudu, a to i když se s nimi žalobce neztotožňuje. Navíc z ustálené judikatury vyplývá, že soud rozhodující o žalobě na náhradu škody proti státu není oprávněn posuzovat nesoulad nezrušeného rozhodnutí se zákonem (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 2.2.2006, sp. zn. 25 Cdo 2162/2005, uveřejněné v Souboru civilních rozhodnutí Nejvyššího soudu pod C 4030). Soudem I. stupně zjištěný skutkový stav věci (§ 153 odst. 1 o.s.ř.) lze proto bez výhrad shledat východiskem pro řádné právní posouzení věci samé.

Pokud se týká správnosti právních závěrů má odvolací soud za to, že soud prvního stupně svůj závěr o věci samé založil na aplikaci všech relevantních zákonných ustanovení, která v odůvodnění svého rozsudku též řádně citoval. Především správně poukázal na to, že právo na náhradu škody a stejně tak i na náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním způsobem spočívajícím v nepřiměřené délce soudního řízení přísluší výhradně účastníkům řízení, ve kterém zmíněné nezákonné rozhodnutí bylo vydáno, resp. v němž došlo k porušení povinnosti orgánu státu učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Pouze takového účastníka řízení, jak správně uzavřel soud I. stupně, lze považovat za tzv. aktivně věcně legitimovaného, tedy toho, komu svědčí právo, jehož ochrany se v řízení domáhá. Jestliže v řízení vyšlo najevo, že žalobce není a nebyl účastníkem zmíněného konkurzního řízení ve smyslu ust. § 7 zák. č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, lze se soudem I. stupně souhlasit v tom, že za této situace nemůže být shledán ve věci aktivně věcně legitimovaným. Odvolací soud proto souhlasí s tím, že již jen proto bylo namístež žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Kromě toho má odvolací soud shodně se soudem I. stupně za to, že ve prospěch nedůvodnosti žalobcem uplatněných nároků nasvědčují i další níže uvedené skutečnosti.

Nárok na náhradu nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce předmětného konkurzního řízení lze shledat nedůvodným též pro jeho předčasnost, neboť dle ustálené judikatury přiměřenost délky dosud neskončeného konkurzního řízení a s tím související závěr o tom, zda došlo k porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, přichází pojmově do úvahy až v souvislosti s jeho skončením (srovnej např. rozsudek NS ČR ze dne 20.4.2011, sp.zn. 30 Cdo 1455/2009, uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí NS pod C 9904). Tento závěr je odůvodněn především složitostí konkurzního řízení a jeho procesními specifiky.

Nárok na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí ve výši 10 miliónů Kč by bylo možné zamítnout též z důvodu žalovanou důvodně vznesené námitky

promlčení. Stejně jako soud prvního stupně má i odvolací soud za to, že žalobce uvedený nárok uplatnil u soudu až po marném uplynutí zákonem stanovené šesti měsíční promlčecí doby vyplývající z ust. § 32 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb., přičemž v podrobnostech lze již jen odkázat na velice pečlivé odůvodnění učiněné soudem I.stupně, které odvolací soud považuje za nadbytečné znovu opakovat.

Zbylé nároky na náhradu škody by bylo třeba shledat nedůvodnými též pro nedostatek příčinné souvislosti mezi žalobcem tvrzeným nezákonným rozhodnutím, příp. nesprávným úředním postupem, a tvrzenou škodou. Odpovědnost státu za škodu ve smyslu zák. č. 82/1998 Sb. lze totiž dovést jen v případě kumulativního naplnění všech obecných předpokladů vzniku odpovědnosti za škodu, kterými jsou nejen existence nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu, ale také vznik škody a vztah k příčinné souvislosti (kauzálního nexu) mezi nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem jako příčinou a škodou, včetně jejího rozsahu, jako následkem. Není-li tedy splněn byť jediný z těchto předpokladů, ke vzniku odpovědnostního závazku nedochází. Soud prvního stupně správně zdůraznil, že nebyla-li společnost [redacted] z důvodu své platební neschopnosti způsobilá dostát svým splatným závazkům již v roce 2001, pak již jen proto lze logicky vyloučit nejen to, že by byla schopna, a to i v případě, že by nebyl na její majetek prohlášen konkurz, uspokojit nejen pohledávku žalobce z titulu jím dodaného souboru zemědělských a stavebních prací ve výši 2,700.000,-Kč, ale i to, že by se mu v následujících letech 2002 – 2012 dostalo jakéhokoli podílu na zisku uvedené společnosti. Navíc je třeba souhlasit se soudem I. stupně v tom, že z důvodu žalovanou vznesené námítky promlčení by podle ust. § 32 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. nebylo možné žalobě vyhovět ohledně jakéhokoli nároku na náhradu škody, která by žalobci vznikla přede dnem 21.12.2009.

Soud I. stupně rovněž správně poukázal na to, že nárok na náhradu škody způsobené výkonem veřejné moci může být vůči státu úspěšně uplatněn pouze tehdy, nemůže-li poškozený úspěšně dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči dlužníku, který je mu povinen plnit (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25.8.2010, sp. zn. 25 Cdo 2601/2010, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 48/2011 civ., případně dále rozhodnutí téhož soudu sp. zn. 25 Cdo 1158/2004, 25 Cdo 3029/2005, 25 Cdo 1863/2004, 25 Cdo 1397/2004, 25 Cdo 1404/2004, 25 Cdo 3782/2008). To znamená, že jak nárok žalobce na náhradu škody ve výši 2,750.000,- Kč, tak i nárok na náhradu škody ve výši 3,500.000,- Kč by bylo možné shledat důvodným jen tehdy, bylo-li by v řízení prokázáno, že zmíněných škodných nároků se žalobce nebyl schopen úspěšně domoci po primárním dlužníku, kterým v obou případech je shodně společnost [redacted]. Pokud však žalobce, jak vyplynulo z dokazování provedeného před soudem I. stupně, zmíněné nároky vůči této společnosti v konkurzním řízení neuplatnil, je za této situace zcela namístě činit závěr o přetržení příčinné souvislosti mezi jím tvrzeným nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem a uvedenou škodou.

Ve vztahu k nároku žalobce na náhradu škody odpovídající částce vyplývající ze směnky, kterou avaloval, je ještě třeba shodně se soudem I. stupně konstatovat, že příčinou povinnosti žalobce k její úhradě je výhradně jím dobrovolně převzatý závazek avalisty, jenž s pozdějším prohlášením konkurzu na majetek společnosti [redacted] popř. vedením předmětného konkurzního řízení nesouvisí. Avalista je totiž spolu s avalátem, tj. tím, za něhož se avalista zaručil, solidárním směnečným dlužníkem, na něhož se ze směnky oprávněný subjekt může obrátit s výzvou k plnění přímo, aniž by jej bylo nutné předtím vyzývat toho, za něhož se avalista zaručil.

Konečně ve vztahu k nároku žalobce na náhradu škody spočívající v údajně zmařeném vkladu do společnosti [REDAKCE], má odvolací soud shodně se soudem I. stupně za to, že je-li žalobce stále společníkem této společnosti, tak žádná škoda mu v této souvislosti vzniknout nemohla. I v této souvislosti lze v podrobnostech odkázat na přesvědčivé odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.

Odvolací soud proto napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil (§ 219 o.s.ř.), a to včetně svou povahou akcesorického výroku o povinnosti k náhradě nákladů řízení.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 151 odst. 1 o.s.ř., ve spojení s ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř., když i v této fázi zcela úspěšně žalované byla přiznána plná náhrada účelně vynaložených nákladů řízení sestávající ze 2 paušálních náhrad hotových výdajů po 300,- Kč (§ 11 odst. 1 písm. d/ - *vyjádření k odvolání*, písm. g/ - *účast při ústním odvolacím jednání*), oprávněnost jejichž přiznání je odůvodněna nejen již výše zmíněným nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 7.10.2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, ale též i vyhl. č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu, jež nabyla účinnosti dnem 6.10.2015.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání přezkoumá za podmínek uvedených v § 237 o.s.ř. dovolací soud.

V Praze dne 18. listopadu 2015

JUDr. Lubomír Vele v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Ilona Jiranová